

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudem Mgr. Martinem Šebkem ve věci žalobce: **Oldřich Kolečko**, nar. 29.8.1940, bytem Karlovy Vary, Úvalská 603/36, zastoupeného Mgr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 6, Na Štáhlavce 1105/16, proti žalovanému: **Štefan Orth**, nar. 9.6.1951, bytem Karlovy Vary, Přátelství 1416/5, zastoupenému JUDr. Janou Bodlákovou, advokátkou se sídlem v Karlových Varech, Cihelní 14, o ochranu osobnosti s požadavkem na náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 500.000,-- Kč s přísl.,

t a k t o :

- I. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nemajetkové újmy částku 75.000,-- Kč, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **V rozsahu požadavku žalobce na zaplacení částky 425.000,-- Kč náhrady nemajetkové újmy v penězích a v rozsahu požadavku žalobce na zaplacení úroku z prodlení z částky 500.000,-- Kč od 25.6.2007 do zaplacení v proměnné výši ve smyslu ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, se žaloba z a m í t á .**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17.846,20 Kč, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce.**

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit státu – České republice na náhradě nákladů řízení, které stát platil, částku 117,60 Kč, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Plzni.**
- V. Státu – České republice se vůči žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, které stát platil.**
- VI. Žalovaný je povinen zaplatit soudní poplatek za řízení v prvním stupni ve výši 2.850,-- Kč, a to ve lhůtě tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Plzni.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 26.6.2007 byla u Krajského soudu v Plzni podána žaloba, ve které jako žalobci vystupovali Oldřich Kolečko a Květa Kolečková, oba bytem Karlovy Vary, Úvalská 603/36, a jako žalovaní 1. obchodní společnost Finance – Expres s. r. o., se sídlem Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68 (v žalobě nesprávně uvedeno 260/68), PSČ 360 01, IČ 25220918, 2. Štefan Orth, bytem Karlovy Vary, Přátelství 1416/5 a 3. Marian Orth, bytem Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 68. Každý z žalobců požadoval po žalovaných zaplacení částky 500.000,-- Kč s úrokem z prodlení v proměnné výši ve smyslu ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatků z prodlení podle občanského zákoníku, od 25.6.2007 do zaplacení. Žalobci přitom požadovali zaplacení částky 500.000,-- Kč, jak následně uvedli, po žalovaných společně a nerozdílně.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19.2.2008 č.j. 19C 55/2007-125 bylo řízení ve vztahu k původně 1. žalované obchodní společnosti Finance – Expres, s. r. o. a ve vztahu k 3. žalovanému Marianu Orthovi zastaveno a rozhodnuto o nákladech řízení mezi žalobci a první žalovanou a třetím žalovaným. K zastavení řízení došlo na základě zpětvzetí žaloby ze strany žalobců vůči těmto dvěma žalovaným, přičemž toto usnesení nabylo právní moci dne 11.4.2008.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 24.2.2009 č.j. 19C 55/2007-155 bylo řízení zastaveno ve vztahu k žalobkyni b) Květě Kolečkové, a to dle ust. § 107 odst. 5 věta první o.s.ř. z důvodu jejího úmrtí v průběhu řízení dne 13.2.2009. Rozhodnuto bylo o nákladech řízení mezi touto žalobkyní a žalovaným Štefanem Orthem. Předmětné usnesení nabylo právní moci dne 31.3.2009.

Následně tedy v řízení vystupoval jako žalobce již jen Oldřich Kolečko, nar. 29.8.1940, bytem Karlovy Vary, Úvalská 603/36, a jako žalovaný Štefan Orth, nar. 9.6.1951, bytem Karlovy Vary, Přátelství 1416/5. Toliko ve vztahu mezi těmito účastníky se tedy soud věc posléze projednával a o ní rozhodoval.

Žalobu odůvodnil žalobce Oldřich Kolečko tím, že společně se svojí manželkou Květou Kolečkovou měl od roku 1969 v osobním užívání a později v nájmu byt č. 1 o velikosti 3 + 1

s příslušenstvím v domě čp. 240 na adrese Mattoniho nábř. 68, jehož vlastníkem byl od 23.2.2004 do 18.10.2006 žalovaný Štefan Orth. V letech 2002 až 2003 počala obchodní společnost Finance – Expres s. r. o. jako tehdejší vlastník předmětného domu provádět stavební práce, z počátku bez stavebního povolení, následně na základě dodatečného stavebního povolení vydaného příslušným stavebním úřadu.

Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7.7.2004 č.j. 16C 173/2004-6 soud přivolil k výpovědi z nájmu bytu žalobce a jeho manželky, kterou jim dal již žalovaný Štefan Orth, a uložil žalobci a jeho manželce povinnost byt vyklidit a vyklizený předat pronajímateli, tedy Štefanu Orthovi, do 15 dnů po zajištění přiměřeného náhradního bytu. Štefan Orth však tuto povinnosti vůči žalobcům nesplnil, namísto toho spolu s Marianem Orthem, který jménem žalovaného Štefana Ortha jednal na základě udělené plné moci, dosáhl vyklizení bytu tím, že jej v rámci stavebních prací postupně učinil neobyvatelným, a přinutil tak žalobce byt opustit.

Nejprve v červnu roku 2005 došlo v rámci stavebních prací ke zbourání koupelny a WC žalobce a jeho manželky, které se nacházely v přístěnku, přičemž současně byl byt učiněn volně přístupným a byl vykraden. Takto byl žalobce spolu se svojí manželkou zbaven koupelny a WC, čímž se podstatně snížila úroveň jejich bydlení a došlo k zásahu do jejich práva na soukromí a rodinný život, neboť nadále museli přebývat ve značně nedůstojných podmínkách v bytě bez sociálního zařízení. Za toto jednání byl Marian Orth, původně 3. žalovaný, rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8.2.2007 sp. zn. 2T 1/2006 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 2.5.2007 sp. zn. 8To 98/2007 uznán vinným trestným činem neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 249a odst. 2 tr. zák. a byl mu za to uložen podmíněný trest odnětí svobody.

V průběhu letních měsíců roku 2005 došlo k odstranění krytiny ze střechy domu, do bytu žalobce a jeho manželky počalo zatékat, přičemž situaci ještě zhoršilo to, že v září 2005 byla zakryta okna okenicemi, které bránily přirozenému vysychání, a v bytě se na stěnách i na všech věcech vytvořila vrstva plísně. Z důvodu toho došlo k poškození bytového zařízení žalobce a jeho manželky a vzniku škody, jejíž náhrady se domáhá žalobce v jiném řízení.

Z toho důvodu, že byt se stal v té době zcela neobyvatelným, byli žalobce a jeho manželka byt nuceni opustit a na základě smlouvy o ubytování ze dne 17.10.2005 se nastěhovali do ubytovny města Karlovy Vary, na adrese Karlovy Vary, Úvalská 603/36, přičemž komfort na ubytovně je nižší než v přiměřeném náhradním bytě, který měl být žalovaným poskytnut a prostředí v ní je sociálně stigmatizující.

Dle názoru žalobce nese odpovědnost za toto jednání žalovaný, a to z toho důvodu, že byl stavebníkem prováděných stavebních prací v době popisovaných stavebních zásahů do bytu užívaného žalobcem a jeho manželkou, a je mu i s ohledem na udělenou plnou moc Marianu Orthovi (ta Mariana Ortha opravňovala ke všem úkonům) možno přičítat i jednání Mariana Ortha, který za něj fakticky při provádění stavebních prací a v jednání s žalobcem a jeho manželkou vystupoval. S ohledem na závažnost újmy, která byla žalobci v jeho osobnostních právech způsobena, s přihlédnutím k délce trvání protiprávního zásahu do jeho osobnostních práv, má žalobce za to, že je namíste přiznat mu náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 500.000,- Kč pro každého

z nich. Žalobce pak nesouhlasil s tím, že by mu byl ze strany žalovaného zajištěn přiměřený náhradní byt dle rozhodnutí soudu. Současně žalobce požadoval rovněž přiznání úroků z prodlení z částky 500.000,-- Kč, a to ode dne 25.6.2007 (tedy ode dne sepisu žaloby) do zaplacení, v plné výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb. v rozhodném znění. Dle názoru žalobce jim lze úrok z prodlení z jimi požadované náhrady nemajetkové újmy v penězích přiznat, a to jak od jimi požadovaného data, případně minimálně od uplynutí lhůty, která bude v rozhodnutí soudu stanovena pro její zaplacení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a namítal nedostatek své pasivní věcné legitimace ve sporu. Poukázal na to, že udělil plnou moc svému bratru Marianu Orthovi ke všem právním úkonům týkajícím se předmětné nemovitosti, tedy sám neprováděl ani nerozhodoval o jednotlivých krocích při provádění stavebních prací na domě. Současně uvedl, že nebyl ani stavebníkem v dané věci (a namítal, že plná moc jím udělená Marianu Orthovi jej neopravňovala k provádění stavebních prací) a poukázal rovněž na to, že ostatně Marian Orth byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8.2.2007 sp. zn. 2T 1/2006 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 2.5.2007 sp. zn. 8To 98/2007 uznán vinným a pravomocně odsouzen pro trestný čin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytového prostoru podle § 249a odst. 2 tr. zák. Dále žalovaný namítal, že žalobci a jeho manželce byla před započítím stavebních prací dána výpověď z nájmu bytu, ke které bylo soudem pravomocně přivoleno, přičemž žalovaný zajistil žalobci a jeho manželce přiměřený náhradní byt, tedy pokud by žalobce nabídnutou bytovou náhradu přijal, neobýval by již v rozhodné době předmětný byt. Současně žalovaný uvedl i to, že dle jeho názoru jednání uvedené žalobcem není objektivně způsobilé vyvolat nemajetkovou újmu na jeho straně, jelikož tímto jednáním nedošlo k porušení či ohrožení osobnosti žalobce v jeho fyzické a morální integritě, nedošlo ani k takovému nepříznivému následku spočívajícímu ve snížení jeho lidské důstojnosti či vážnosti ve společnosti, v rodině, v bydlišti, na pracovišti, v podnikání, v politickém či ve veřejném životě. Dále žalovaný poukázal na to, že dle jeho názoru měl možnost žalobce případný vznik újmy na své straně odvrátit, neboť mohl přijmout bytovou náhradu, která mu byla ze strany žalovaného nabízena. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by bylo lze přiznat žalobci úrok z prodlení z požadované náhrady nemajetkové újmy v penězích, neboť právo na tento druh zadostiučinění není majetkovou pohledávkou ze závazkového právního vztahu.

Na základě provedeného dokazování (provedené důkazy hodnotil soud jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti) vzal soud za prokázáno, že žalobce uzavřel dne 12.8.1967 manželství s Květou Kolečkovou, roz. Širokou (zjištěno z oddacího listu žalobce a Květy Kolečkové).

Rozhodnutím Městského národního výboru v Karlových Varech ze dne 17.1.1969 byl žalobci přidělen byt o velikosti 2 + 1 s příslušenstvím v prvním poschodí domu v Karlových Varech, ulice Kalininovo nábř. 68. Na základě tohoto rozhodnutí byla s žalobcem uzavřena dne 10. 2. 1969 dohoda o odevzdání a převzetí bytu, ve které by byl vymezen předávaný byt jako byt o 2 pokojích, kuchyni, předsíni, lázni s WC, spíží a sklepu, II. kategorie (předložený zápis o dohodě neobsahuje podpis uživatele bytu). Dle protokolu o převzetí bytu ze dne 27. 1. 1969 (ten byl podepsán i uživatelem bytu) byla v koupelně předmětného bytu evidována jedna vana a jeden koupelňový lázeňský válec. Záchod byl vybaven jedním splachovacím klosetním zařízením. Koupelna a WC byly uváděny rovněž na listině ze dne 13. 9. 1972 (zjištěno z rozhodnutí o přidělení bytu ze dne 17. ledna 1969 č.j. byt 254/7-276/67 žád, zápisu o dohodě o odevzdání a převzetí bytu ze dne 10.2.1969,

protokolu o převzetí bytu ze dne 27. ledna 1969, z části listiny s datem 13.9.1972). Rozhodnutím ze dne 10.9.1974 č.j. byt 254/RBJ6/S1-27/28/74 udělil odbor bytového hospodářství Městského národního výboru v Karlových Varech na základě souhlasného vyjádření odboru územního plánování a architektury téhož národního výboru ze dne 26.8. 1974 souhlas s rozdělením bytu o dvou místnostech po nájemnici Greinederové v domě Kalininovo nábř. 68 v Karlových Varech a souhlas s přičleněním jedné místnosti sousedící s bytem O. Kolečka k jeho bytu o velikosti 1 + 2, II. kategorie, takže se stal uživatelem bytu o velikosti 1 + 3, II. kategorií v domě Kalininovo nábř. 68, Karlovy Vary (zjištěno z rozhodnutí ze dne 10.9.1974, č.j. byt254/RBJ6/S1-27/28/74, stanoviska ze dne 26.8.1974; k důkazu byl dále proveden dopis ze dne 10.2.1969 o zaslání nové nájemní smlouvy, který však neměl pro posouzení věci většího významu).

Dne 31. března 2001 uzavřel žalobce s obchodní společností Finance – Expres s. r. o. nájemní smlouvu na byt č. 1 v prvním patře, II. kategorie, o třech pokojích a jedné kuchyně v domě čp. 68/240 na dobu neurčitou, na základě které se zavázal hradit pronajimateli roční nájemné ve výši 9.528,- Kč v měsíčních splátkách po 794,- Kč a dále zálohy cen za plnění spojená s užíváním bytu, téhož dne bylo navrhováno ze strany obchodní společnosti „Dominant“, spol. s.r.o. ukončení nájmu bytu sjednaného nájemní smlouvou ze dne 31. 8. 1998 ke dni 31. 3. 2001. Dodatkem ke smlouvě o nájmu bytu ze dne 31. 3. 2001 ze dne 1. 1. 2002 došlo ke zvýšení nájemného od 1. 1. 2002 o 62,- Kč měsíčně a dodatkem ze dne 1. 1. 2003 k poskytnutí slevy na nájmu z důvodu zhoršení kvality bydlení při stavebních úpravách objektu, sleva za koupelnu a z důvodu rekonstrukce byla poskytována i od 1. 9. 2004 (zjištěno ze smlouvy o nájmu bytu ze dne 31. března 2001 a jejích dodatků ze dne 1. 1. 2002 a 1. 1. 2003, návrhu dohody o ukončení nájmu bytu ze dne 31. 3. 2001, předpisu nájemného od 1. 9. 2004).

Jedná-li se o dům čp. 240 postavený na pozemku č. parc. 871 v katastrálním území Drahovice, pak žalovaný Štefan Orth stal se jeho vlastníkem na základě smlouvy ze dne 1.7.2003, kdy právní účinky vkladu práva vznikly ke dni 23.2.2004. Jejím vlastníkem byl až do dne 18.10.2006, kdy nastaly účinky vkladu práva do katastru nemovitostí, na základě smlouvy o převodu nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti Orth, s. r. o., ze dne 7.8.2006 (zjištěno z výpisu z katastru nemovitostí pro katastrální území Drahovice, listu vlastnictví č. 814, k datu 7. 7. 2004, k datu 24.6.2005 a k datu 12.2.2007, informací o budově ze dne 8. 10. 2007).

Již na tomto místě soud uvádí, že k důkazu neprovedl žalobcem předloženou smlouvu o prodeji části podniku ze dne 1. července 2003, na jejímž základě žalobce mimo jiné nabyt do svého vlastnictví rovněž budovu čp. 240 postavenou na pozemku č. parc. 871 v katastrálním území Drahovice, a to z toho důvodu, že dle ust. § 118b o.s.ř. ve znění účinném do 30.6.2009 nebylo možno k tomuto důkaznímu návrhu žalobce přihlížet. Žalobce k prokázání svých tvrzení (ohledně toho, jaká veškerá práva a povinnosti žalobce touto smlouvou nabýval) totiž k důkazu tuto smlouvu o prodeji části podniku ze dne 1.7.2003 do skončení prvního jednání ve věci neoznačil, ačkoli byl řádně o zákonné koncentraci daného řízení ust. § 118b o.s.ř. ve znění účinném do 30.6.2009 (právě v tomto znění bylo nutno občanský soudní řád s ohledem na přechodná ustanovení k zák. č. 7/2009 Sb. aplikovat – čl. II., bod 5 a 6, neboť do dne 1.7.2009 učinil již ve věci úkony), přičemž naplněna nebyla ani žádná výjimka v ust. § 118b o.s.ř. uvedená pro to, aby soud k později označenému důkazu ze strany žalobce mohl přihlížet. Je nutno uvést, že se jednoznačně nejedná o důkaz, který by vznikl teprve po prvním jednání ve věci, neboť se jedná o smlouvu ze dne 1. července 2003 (první

jednání proběhlo dne 30. 9. 2009), nejedná se rovněž o důkaz, který by žalobce bez své viny nemohl včas uvést, jak žalobce argumentoval, neboť existence i obsah tohoto důkazu byly žalobci známy ještě před prvním jednáním ve věci, neboť tato smlouva byla v jeho přítomnosti při jednání Okresního soudu v Karlových Varech ve věci sp. zn. 16C 173/2004 dne 7.7.2004 k důkazu provedena. Naplněna není ani výjimka spočívající v tom, že by tímto důkazem měla být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, neboť na základě takového důkazního prostředku měl být zjišťován žalobcem tvrzený skutkový stav oproti skutkovému stavu tvrzenému a prokazovanému ze strany žalované. To, že žalobce opomněl tento důkaz k prokázání svých tvrzení včas označit, nelze nahrazovat extenzivní aplikací výjimky dané v ust. § 118b o.s.ř.

V řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 16C 173/2004 se domáhal v postavení žalobce Štefan Orth, nar. 9.6.1951, bytem Karlovy Vary, Přátelství 5, přivolení k výpovědi z nájmu bytu vůči Oldřichu Kolečkovi, nar. 29.8.1940, a Květě Kolečkové, nar. 9.2.1949, oba bytem Karlovy Vary, Mattoniho nábř. čp. 240, a to bytu o velikosti 3 + 1 s příslušenstvím v domě čp. 240 na Mattoniho nábř., obec Karlovy Vary – Drahovice. Žalobu odůvodnil Štefan Orth tím, že je vlastníkem domu čp. 240 v části obce Drahovice na pozemku č. parc. 871 v katastrálním území Drahovice a pronajímatelem bytu 3 + 1, jehož nájemci jsou žalovaní manželé Kolečkovi. Dále Štefan Orth uvedl v žalobě, že byt užívaný žalovanými potřebuje pro sebe, aby v něm mohl bydlet, a tak lépe spravovat svůj majetek. Současně uvedl, že v domě a bytě provádí úpravy, které znemožňují řádné užívání bytu po delší dobu. Po provedeném jednání, jehož se účastnili žalobce i oba žalovaní, při kterém byla k důkazu mimo jiné provedena rovněž smlouva o prodeji části podniku, kterou Štefan Orth dokládal svoje vlastnictví k předmětné nemovitosti, Okresní soud v Karlových Varech rozsudkem ze dne 7. července 2004 č.j. 16C 173/2004-6 k výpovědi z nájmu bytu č. 1 o velikosti 3 + 1 s příslušenstvím, II. kategorie, v prvním poschodí domu čp. 68/240 na Mattoniho nábř. v Karlových Varech – Drahovicích vyhověl, stanovil, že výpovědní lhůta, která činí 3 měsíce, počne běžet prvním dnem měsíce následujícího po právní moci rozsudku a žalovaným Oldřichu Kolečkovi a Květě Kolečkové uložil povinnost předmětný byt vyklidit a vyklizený předat žalobci Štefanu Orthovi do 15 dnů po zajištění přiměřeného náhradního bytu. Rozsudek nabyl právní moci dne 4.8.2004 (zjištěno ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 16C 173/2004).

Dále vzal soud za prokázáno, že v předmětném domě na adrese Mattoniho nábř. 240/68, Karlovy Vary, byly prováděny rekonstrukční práce, které byly nejprve započaty bez stavebního povolení obchodní společností Finance – Expres s. r. o., která v té době byla vlastníkem předmětné nemovitosti. Následně, po zjištění provádění stavby v rozporu s ohlášením, bylo na základě žádosti obchodní společnosti Finance – Expres s.r.o. vydáno Magistrátem města Karlovy Vary, stavebním úřadem, dodatečné stavební povolení ze dne 7. 11. 2003 č.j. SÚ/6592/03/VH-330 (nabylo právní moci dne 3. 12. 2003), kterým bylo provádění rekonstrukčních prací v předmětném domě povoleno. V souladu s tímto dodatečným stavebním povolením měla být vybudována v prvním nadzemním podlaží domu garáž, dílna se sociálním zázemím, dva sklady, plynový kotel pro ÚT a TÚV, původní dispozice ve druhém nadzemním podlaží upravena tak, že vzniknou tři jednopokojové byty a jeden byt dvoupokojový a nástavbou třetího nadzemního podlaží vznikne byt třípokojový (zjištěno z obsahu spisu stavebního úřadu Magistrátu města Karlovy Vary).

Jedná-li se o obchodní společnost Finance – Expres s. r. o., ta již s účinností od 15. července 2005 neměla zapsanou žádnou osobu jako svého jednatele, neboť jednatelské oprávnění Štefana Ortha zaniklo ke dni 1. června 2005 a Mariana Ortha ke dni 15. července 2005 (zjištěno z výpisu z obchodního rejstříku této obchodní společnosti ze dne 8. 10. 2007).

Dopisem ze dne 29. 4. 2004 obrátil se žalovaný Štefan Orth na žalobce s oznámením, ve kterém uvedl, že v budově čp. 240/68 na Mattoniho nábřeží provádí ve smyslu stavebního povolení celkovou její rekonstrukci, a žalobce upozorňoval na omezenou možnost vstupu do bytu a na potřebu dodržování v tomto oznámení uvedených pravidel. V reakci na toto oznámení žalobce a jeho manželka uvedli, že nesouhlasí s prováděním stavebních prací mimo pracovní dny (zjištěno z oznámení Štefana Ortha ze dne 29. 4. 2004 s reakcí žalobce a jeho manželky ze dne 3. 5. 2004). Následně v květnu roku 2005 se žalovaný Štefan Orth obracel na žalobce s upozorněním na neoprávněné užívání přístavby domu čp. 240/68 na Mattoniho nábřeží a vyzýval jej k jeho vyklizení. S tím žalobce a jeho manželka nesouhlasili, poukazovali na to, že se jedná o jimi užívanou koupelnu s WC, která tvoří příslušenství jejich bytu a za kterou hradí nájemné (zjištěno z upozornění žalovaného ze dne 23. 5. 2005 a jeho výzvy ze dne 25.5. 2005, reakce žalobce a jeho manželky ze dne 31. 5. 2005).

Již dne 1.9.2004 žalovaný Štefan Orth zmocnil Marianu Ortha, nar. 6.1.1957, svého bratra, aby jej zastupoval ve všech právních věcech, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával opravné prostředky a vzdával se jich, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal, jejich plnění potvrzoval, to vše i tehdy, kdy je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci s tím, že tuto plnou moc udělil i v rozsahu práv a povinností podle obchodního zákoníku, občanského zákoníku, trestního a občanského soudního řádu a zákoníku práce a jako zvláštní plnou moc, a to vše ve vztahu k nemovitosti Mattoniho nábř. 240/68, 360 09 Karlovy Vary. Toto zmocnění Marian Orth přijal (zjištěno z plné moci ze dne 1.9.2004).

Na základě takto udělené plné moci skutečně Marian Orth ve vztahu k nemovitosti na adrese Mattoniho nábř. 240/68 vystupoval a svého bratra, tedy žalovaného zastupoval, včetně jednání před stavebním úřadem a včetně jednání s žalobcem a jeho manželkou, s nimiž jednal i o vyklizení předmětného bytu, resp. zajištění přiměřeného náhradního bytu. Marian Orth pak řídil rovněž stavební práce, které byly v předmětném domě prováděny (zjištěno z výpovědi svědků Mariana Ortha, Ivana Ortha, žalovaného Štefana Ortha a ostatně rovněž z výpovědi svědkyně Ivany Roušalové, dříve Kolečkové, dcery žalobce, jakož i z úředních záznamů o podaných vysvětlení ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 Květy Kolečkové, Ivana Ortha, Mariana Ortha).

V období od 14.6. do 23.6.2005 v průběhu provádění stavebních prací na objektu domu v Karlových Varech, Mattoniho nábř. 240/68 rozhodl Marian Orth o zbourání přístavku, ve kterém měli žalobce a jeho manželka zřízenou koupelnu a WC, a ke zbourání tohoto přístavku skutečně došlo, věci, které se zde nacházely (např. jízdní kola), byly vyneseny (otázkou jejich poškození se v tomto řízení soud nezabývá), jinak bylo vybavení koupelny a WC zničeno či poškozeno (zjištěno z výpovědi svědků Ivana Ortha a Mariana Ortha, svědkyně Ivany Roušalové, obsahu úředních záznamů o podaných vysvětlení těchto osob a Františka Létala a jejich výpovědí jako svědků a

obžalovaného, protokolu o ohledání místa činu ze dne 13. 7. 2005 ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006, fotodokumentace předložené žalobcem).

V souvislosti s prováděným stavebních prací v budově umístěné na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68 bylo vedeno trestní stíhání Mariana Ortha pro trestný čin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 249a odst. 2 tr. zák., ve kterém byl Marián Orth rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8. února 2007 č.j. 2T 1/2006-211 uznán vinným, že v období od 14.6. do 23.6.2005 v průběhu provádění stavebních prací na objektu domu v Karlových Varech, Mattoniho nábř. 240/68, rozhodl o zbourání přístavku, ve kterém měli nájemníci bytu č. 1 v první patře, II. kategorie, manželé Květa a Oldřich Kolečkovi, zřízení koupelnu a WC, ačkoli o této skutečnosti věděl, po zjištění, že koupelna a WC nejsou vyklizeny, přesto rozhodl o pokračování v bouracích prací, čímž uživatelům bytu znemožnil řádný výkon užívacího práva k předmětnému bytu, čímž spáchal trestný čin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo nebytovému prostoru podle § 249a odst. 2 tr. zák., za což mu byl ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 2. května 2007 č.j. 8To 98/2007-282 uložen trest odnětí svobody podle § 249a odst. 1, odst. 2 tr. zák. ve výměře jednoho měsíce, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Soud prvního stupně dospěl na základě jím provedených důkazů k závěru, že koupelna a WC umístěné v přístavku byly předmětem nájmu a žalobce společně se svojí manželkou byli oprávněni toto příslušenství bytu užívat bez ohledu na to, že nájemní smlouva ze dne 31.3.2001 výslovně pojem příslušenství neuváděla. Soud prvního stupně poukázal rovněž na ust. § 712a obč. zák. a na to, že v období mezi skončením nájemního poměru a poslední den lhůty k vyklizení bytu mají pronajímatel a nájemce stejná práva a povinnosti jako u nájmu bytu, tedy žalobce a jeho manželka byli bez ohledu na přivolení soudu k výpovědi z nájmu bytu oprávněni tento byt užívat v rozsahu, v jakém jej užívali podle nájemní smlouvy. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací uzavřel, že žalobce a jeho manželka byli oprávněnými uživateli bytu v domě v Karlových Varech, na Mattoniho nábř. 240/68, přičemž dospěl současně k závěru, že žalobce a jeho manželce byl nabídnut přiměřený náhradní byt, avšak ještě před tím, než nájemní poměr žalobce a jeho manželky skončil, přičemž po skončení nájemního poměru nebyli žalobce a jeho manželka o tom, že přiměřený náhradní byt je stále zajištěn, informováni. Dovolání podané Marianem Orthem v této trestní věci bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2007 č.j. 5Tdo 940/2007-300 odmítnuto jako zjevně neopodstatněné (zjištěno ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006).

V souladu s ust. § 135 odst. 1 o.s.ř. byl soud odsuzujícím trestním rozsudkem v dané věci vázán, a to jak jeho skutkovou tak právní větou. Nemohl se tedy v rozsahu, v jakém bylo ve skutkové části výroku odsuzujícího trestního rozsudku popsáno jednání Mariana Ortha, odchýlit od tohoto popisu jeho jednání ve svých skutkových zjištění. Vázanost soudu tím, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal však současně neznamená, že by nebyl soud oprávněn v občanskoprávním řízení posoudit, zda jednání určité osoby, která byla uznána vinnou trestným činem, nepřičítá se například dle ust. § 420 odst. 2 obč. zák. osobě jiné. Je tedy na soudu v občanském soudním řízení, aby posoudil, jaká osoba nese v rovinně občanskoprávní odpovědnost za jednání osoby, která byla uznána vinnou trestným činem, a to jak v případě rozhodování o náhradě škody, tak v případě rozhodování o náhradě nemajetkové újmy v penězích dle ust. § 13 obč. zák. proto soud k této otázce dokazování, jak již bylo výše uvedeno a bude uvedeno ještě dále prováděl.

V přístavku byla umístěna koupelna a WC užívané žalobcem a jeho manželkou, které byly k účelu, k němuž měly sloužit, do té doby užívány, neboť v bytě nebyla možnost jinde hygienické potřeby vykonávat. Z provedených důkazů bylo zjištěno, že v době zbourání přístavku byla zde umístěna vana, umyvadlo, WC i lázeňská kamna (zejména z výpovědi svědků Ivany Roušalové a Ivana Ortha, fotodokumentace ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 a předložené žalobcem). Skutečnost, že zde byly současně umístěny ještě jiné věci (jízdni kola, topivo), neznamená, že by jako koupelna a WC tento prostor užíván být nemohl, ale s ohledem na postupné snižování prostor, ve kterých měli žalobce a jeho manželka věci dříve uskladněny mimo byt, začala tato místnost sloužit vedle koupelny a WC rovněž jako skladiště takových věcí. Toto považuje soud za prokázané výpovědi svědkyně Ivany Roušalové a rovněž obsahem úředních záznamů o podaných vysvětleních a výpovědi jako svědkyně Květy Kolečkové, Oldřicha Kolečka a Ivany Kolečkové (nyní Roušalové) v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 2T 1/2006. Těmito důkazy, jakož i s přihlédnutím k prokázanému vybavení této místnosti, považuje soud za vyvrácené tvrzení svědků Mariana Ortha a Ivana Ortha, bratrů žalovaného, tedy osob se zjevným vztahem k žalovanému, že by koupelna manžely Kolečkovými ve skutečnosti již v době jejího zboření ke koupání užívána nebyla s ohledem na nefunkčnost lázeňského kotle s poukazem na jeho závady, které byly zjištěny při bourání přístavku, i s ohledem na poškozený odpad vany, jak bylo následně zjištěno (František Létal podávající v trestní věci rovněž vysvětlení o tom informace neměl). Vzhledem k tomu, že ke zbourání přístavku a demontáži zařizovacích předmětů došlo již před zahájením sporu v této věci, nebylo možno tvrzení svědka Ivana Ortha a Mariana Ortha o nefunkčnosti lázeňského kotle a odpadu vany (včetně okamžiku jejich poškození) jinak ověřit. I pokud by nebyl lázeňský kotel funkční, nebránilo to však žalobci a jeho manželce v užívání koupelny k běžnému mytí, používání WC, a v případě ohřevu vody mimo tuto místnost umožňovala vana rovněž jejich koupání (pokud by nebyla funkční, pak ale běžné mytí v umyvadle a používání WC umožňovala). Soud však znovu podotýká, že považuje za prokázané, že tato místnost svému účelu sloužila.

Pokud se jedná o zajištění bytu užívaného žalobcem a jeho manželkou po zboření přístavku, pak podle fotografií a rovněž podle úředních záznamů o podaném vysvětlení Ivana Ortha, Františka Létal a obsažených ve spise Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 a podle výpovědi svědka Ivana Ortha bylo k takovému zajištění bytu přistoupeno, tomu ostatně nasvědčovaly rovněž fotografie předkládané žalobcem, zda se jednalo o zajištění dostatečné nelze však již nyní posoudit (podle výpovědi svědkyně Ivany Roušalové a podle oznámení Květy Kolečkové, úředních záznamů o jí podaných vysvětleních a výpovědi jako svědkyně v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 2T 1/2006 došlo v té době k vykradení bytu užívaného žalobcem a jeho manželkou)

Podle výpovědi svědkyně Ivany Roušalové, dříve Kolečkové, a rovněž podle její výpovědi a výpovědi žalobce jako svědka v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 po zbourání přístavku žalobce a jeho manželka používali místo WC kýbl umístěný v bytě, koupat se chodili různě po příbuzných, na mytí jinak měli lavor s studenou vodou. Vzhledem k tomu, že žádným z dalších provedených důkazů nebylo prokázano, že by žalobce a jeho manželka měli sociální zařízení jinde v bytě vybudováno či umístěno, lze ostatně stěžít o jiném způsobu uspokojování těchto potřeb žalobce a jeho manželky uvažovat.

V souvislosti s tímto zásahem domáhali se žalobce se svojí manželkou rovněž ochrany z důvodu zásahu do pokojného stavu, tomuto návrhu bylo rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 18. 7. 2005 č.j. 2599/OmaH/05 vůči Štefanu Orthovi vyhověno, proti tomuto rozhodnutí bylo však podáno odvolání (zjištěno z výše citovaného rozhodnutí a odvolání ze dne 29. 7. 2005).

V souvislosti se zbouráním přístavku jednal Marian Orth s žalobcem o možnosti vybudování koupelny v bytě užívaném žalobcem a jeho manželkou, k dohodě o tom však nedošlo (zjištěno z výzvy ze dne 22. 7. 2005, náčrtu, výpovědi svědka Mariana Ortha a Ivana Ortha), rovněž bylo poukazováno na chybu v předpisu nájemného (uvedení koupelny) s tím, že přeplatek bude vrácen (dopis ze dne 5. 8. 2005).

Po zbourání tohoto přístavku došlo k dalším stavebním pracím, v průběhu letních měsíců roku 2005 tak došlo k odstranění střešní krytiny nad bytem užívaným žalobcem a jeho manželkou, v důsledku dešťů došlo k promáčení tohoto bytu, následně došlo k zabednění oken (září 2005) a vzniku plísní v bytě, ke zničení věcí žalobce a jeho manželky, přičemž byt se stal v průběhu této doby neobyvatelným. S ohledem na tuto skutečnost pobývali žalobce a jeho manželka po určitou dobu mimo byt u různých známých a příbuzných, následně byla s nimi uzavřena 17. 10. 2005 smlouva o ubytování na městské ubytovně v Karlových Varech (od 17. 10. 2005 do 16. 10. 2007), která je k ubytování osob v takových nepříznivých životních situacích určena, v bytě o velikosti 2 + 1 s přísl. o podlahové ploše 44,55 m² a platbě za ubytování 5.000,-- Kč bez spotřeby elektrické energie v ubytovací jednotce (zjištěno z výpovědi svědkyně Ivany Roušalové – v její výpovědi se opětovně zjevně vyskytovaly zejména časové nesrovnalosti, to však dle názoru soudu nemění nic na tom, že lze tuto výpověď považovat za věrohodnou v tom smyslu, že žalobce a jeho manželka od doby, kdy se stal byt neobyvatelným do doby získání ubytování na ubytovně, museli přechodně své bytové potřeby uspokojovat na různých místech, dále ze smlouvy o ubytování ze dne 17. 10. 2005 a ubytovacího listu, sdělení města Karlovy Vary ze dne 11. 11. 2009).

Pokud se jedná o stavební práce, jejich provádění vyplynulo jak z výpovědí svědků Ivana Ortha, Mariana Ortha i samotného žalovaného Štefana Ortha. Rovněž svědkyně Ivana Roušalová, dříve Kolečková, se o nich zmiňovala, ačkoli zjevně v nesprávném časovém sledu, rovněž z obsahu spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 se tato skutečnost podávala, mimo jiné z protokolu o ohledání místa činu dne 5. 9. 2005 s fotodokumentací). Poškození bytu a věcí žalobce a jeho manželky plísní bylo pak prokázáno výpovědí svědkyně Roušalové a v tomto řízení listinnými důkazy – posudkem znalkyně Mileny Pacovské ze dne 10. 11. 2005 a posudkem znalkyně RNDr. Kateřiny Klánové, CSc ze dne 17. 2. 2006 – a rovněž předkládanou fotodokumentací s datem 15. 10. 2005).

Nebylo pak v tomto řízení prokázáno, že by žalobce a jeho manželka disponovali jiným prostorem, ve kterém by mohli uskladnit svoje věci, zejména bytové zařízení. Dcera žalobce a Květy Kolečkové sama užívá pouze byt, k němuž sice přísluší sklep, který by však veškeré zařízení žalobce a jeho manželky nepojal. Nabídka pana Mariana Ortha na pronájem garáže pro uskladnění věcí nebyla žalobcem a jeho manželkou přijata z obavy, že by jim nebyl umožněn přístup k věcem (výpověď svědkyně Ivany Roušalové).

Ve shodě se závěry přijatými v odsuzujícím trestním rozsudku proti obžalovanému Marianu Orthovi, se kterými koresponduje také návrh na přivolení k výpovědi z nájmu bytu a rozhodnutí soud ve věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 16C 173/2004, jakož i obsah dalších v řízení provedených důkazů (zejména v souvislosti s přidělením bytu žalobci), má rovněž Krajský soud v Plzni v této věci za to, že přístavek, ve kterém byla koupelna a WC, které byly ze strany žalobce a jeho manželky Květy Kolečkové užívány, tvořil příslušenství jejich bytové jednotky č. 1 umístěné na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68, a byl jimi jako koupelna a WC skutečně užíván. Na tom nic neměnil ani obsah nájemní smlouvy ze dne 31.3.2001, ve které tento přístavek jako příslušenství bytu uváděn nebyl, jak bude ještě vedeno při právním hodnocení věci.

Pokud se jedná o ubytovnu města Karlovy Vary, podle k důkazu provedených fotografií, kdy soud z výpovědi svědkyně Ivany Roušalové, roz. Kolečkové, dcery žalobce, považuje za prokázáno, že fotografie pocházejí právě z tohoto domu, a z výpovědi svědkyně Ivany Roušalové nejedná se o dům v bezvadném stavu, není zde udržován pořádek a klid na odpovídající úrovni, avšak žalobce je zde ubytován ve vlastní bytové jednotce, kterou má vybavenou vlastním bytovým zařízením, která je sama o sobě vyhovující.

Jde-li o průběh stavebního řízení, pak dne 3.10.2005 (s ohledem na umístění zápisu o tomto jednání na druhé straně listiny ze dne 23. 9. 2005, jedná se nepochybně o zápis ze dne 3. 10. 2005 a nikoli ze dne 3. 10. 2004, jak uváděl žalobce) po provedené kontrole stavby dne 23.9.2005 bylo stavebnímu úřadu oznámeno, že majitelem nemovitosti je Štefan Orth, jehož Marian Orth, který na úřadu jednal, zastupuje na základě plné moci z 1.9.2004, jejíž obsah byl již výše uveden a která byla stavebnímu úřadu také předložena. V době prováděné kontroly dne 23.9.2005 bylo zjištěno podle sdělení odborného dozoru, že manželé Kolečkovi v té době již v bytě nebydlí, ostatně již v úředním záznamu ze dne 5. 9. 2005 ve spise Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 je uváděno, že v předmětném bytě žalobce a jeho manželka nebydlí. Při následné kontrole dne 18.11.2005 nebyly závady na stavbě zjištěny, dne 17.3.2006 byla podána žádost v zastoupení investora – žalovaného Štefana Ortha - o změnu v dodatečném stavebním povolení, a to ve změně termínu dokončení stavby a změně osoby stavebníka ze stavebníka Finance – Expres s. r. o. na stavebníka Štefana Ortha. Tato žádost byla činěna ze strany Štefana Ortha v zastoupení Svatoplukem Tesařem na základě plné moci ze dne 20.3.2006. Po doložení dokladů k navrhovaným změnám bylo vydáno rozhodnutí dne 5. 6. 2006, kterým byla prodloužena lhůta k dokončení stavby, přičemž jako stavebník byl již označován Štefan Orth. Následně byla 13. 2. 2007 oznámena změna ve vlastnictví nemovitosti na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68 s tím, že novým vlastníkem a zároveň stavebníkem se stala společnost Orth, s. r. o., která toto oznámení činila. Po doložení dokladů požadovaných stavebním úřadem bylo vydáno rozhodnutí ze dne 2.3.2007 sp. zn. SÚ/1958/07/VH-330 o změně stavby před jejím dokončením, a to ve změně stavebníka na společnost Orth, s. r. o. a ohledně změny dodavatelského systému (zjištěno ze spisu stavebního úřadu Magistrátu města Karlovy Vary).

Pokud se jedná o další důkazy prováděné ze spisu stavebního úřadu, ty se týkaly žádostí žalobce a jeho manželky Květy Kolečkové o poskytnutí informací týkajících se stavebního řízení, zejména ohledně osoby stavebníka a o možnost nahlížení do spisu. Stavebním úřadem v rozhodnutích ze dne 22. 5. 2008 č.j. SÚ/5805/08/VH -330 a ze dne 11.2.2008 č.j. SÚ/1648/08/VH - 330 výslovně na dotaz ohledně stavebníka předmětné stavby v rozhodném

období nezodpověděl, poukazoval však ve vztahu k té otázce na vlastnictví předmětných nemovitostí (zjištěno z obsahu spisu stavebního úřadu Magistrátu města Karlovy Vary, výše citovaných rozhodnutí).

Jedná-li se o otázku přiměřeného náhradního bytu a jeho zajištění pro žalobce a jeho manželku, vzal soud za prokázáno, že ze strany žalovaného, resp. prostřednictvím Mariana Orthy, byly žalobci a jeho manželce nabízeny v průběhu stavebních prací určité alternativy pro jejich vystěhování se z bytu na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68, a to jednak jako možnost dočasného bydlení v bytě ve vlastnictví rodiny žalovaného (Ondřejská ulice, Karlovy Vary), kdy však nebyla připravena nájemní smlouva, která by se této otázky týkala, dále jako možnost odkupu bytu o velikosti 1 + 1 v Kyselce s příspěvkem asi 100.000,-- Kč ze strany žalovaného (či Mariana Orthy) na kupní cenu, dále byl rovněž nabízen v srpnu 2004 k nájmu a i k případnému odkupu rekonstruovaný byt ve vlastnictví svědkyně Dagmar Vobořilové v Lidické ulici v Karlových Varech o velikosti 2+1, bez balkonu, o podlahové ploše 62,49 m², v panelovém domě (v tomto směru nebyly zde zásadní rozpory mezi provedenými důkazy – výpověďmi svědků Mariana Orthy, Ivana Orthy, Ivany Roušalové, Dagmar Vobořilové a důkazy provedenými k této otázce ze spisu Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 – protokol o veřejném zasedání ze dne 4. 4. 2007 a ze dne 2. 5. 2007, výpis z katastru nemovitostí pro katastrální území Drahovice, list vlastnictví 1875 a 892, k datu 30. 8. 2004, potvrzení manželů Vobořilových ze dne 30. 8. 2004). V případě bytu v Lidické ulici v Karlových Varech byl nabízen jednak jeho nájem v částce 7.000,-- Kč měsíčně, a to pravděpodobně včetně plateb za energie (takto vypověděla svědkyně Dagmar Vobořilová v trestním řízení ve věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006, při svém výslechu v této věci si tím nebyla zcela jista, naproti tomu svědkyně Květa Kolečková v trestním řízení ve věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 uváděla, že částka 7.000,-- Kč měsíčně cenu služeb neobsahovala), nájem měl být sjednán pravděpodobně na dobu neurčitou (ani v této otázce si nebyla svědkyně Dagmar Vobořilová při své výpovědi v této věci zcela jista). Ke koupi byl byt nabízen za 1.000.000,-- Kč, podle výpovědi Květy Kolečkové v trestním řízení ve věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 byl právě prodej bytu upřednostňován. Ze strany Květy Kolečkové byla provedena prohlídka tohoto bytu, avšak k dohodě ohledně užívání bytu ani v tomto případě nedošlo, a ani žádná písemná nájemní smlouva se všemi podmínkami nájmu předložena žalobci a jeho manželce k uzavření nebyla. Svědkyně Dagmar Vobořilová si na podrobnosti již při svém výslechu nepamatovala s ohledem na uplynulou dobu i to, že věc zařizoval její manžel, který ale již zemřel. Následně byl tento byt prodán kupní smlouvou ze dne 25. 2. 2005 za částku 850.000,-- Kč (zjištěno z kupní smlouvy ze dne 25. 2. 2005, návrhu na vklad ze dne 25. 2. 2005).

V srpnu roku 2004 obrátil se žalovaný se žádostí o přidělení bytu žalobci a jeho manželce rovněž na Magistrát města Karlovy Vary, které nebylo vyhověno (žádost s datem podání dne 23. 8. 2004, odpověď ze dne 14. 9. 2004).

Soud v dané věci prováděl dokazování rovněž ohledně obvyklého tržního nájemného v předmětné době v Karlových Varech u obdobných bytů s tím, že soud učinil dotaz na realitní kanceláře, které svoji realitní činnost v předmětném regionu provozují, když takový důkaz považoval za zcela dostatečný pro své rozhodnutí ve věci. Soud měl k dispozici již obdobnou zprávu podanou v trestním řízení ve věci Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 2T 1/2006 realitní kanceláří

Recom reality s. r. o. ze dne 18.4.2007, podle které v bytě o velikosti 2 + 1, I. kategorie, v Lidické ulici, městská část Drahovice, obec Karlovy Vary, činilo obvyklé nájemné v roce 2004 kolem 6.000,-- Kč měsíčně bez energií. Podle sdělení obchodní společnosti MGH – Consult spol. s r. o. ze dne 19. 11. 2009 činilo v letech 2004 a 2005 v případě bytu 3 + 1, II. kategorie, v Karlových Varech – Drahovicích tržní nájemné od 5.000,-- do 5.500,-- Kč měsíčně, tržní nájemné bytu 3 + 1, I. kategorie, v Karlových Varech – Drahovicích od 6.000,-- do 6.500,-- Kč měsíčně a tržní nájemné bytu 2 + 1, I. kategorie, v Karlových Varech – Drahovicích 4.500,-- až 5.000,-- Kč měsíčně s tím, že bylo uvedeno, že čtvrť Drahovice je v Karlových Varech prestižní, tj. jsou zde zaznamenávány vyšší tržní hodnoty s poukazem na to, že tržní nájemné ovlivňuje několik faktorů, zejména kvalita bytu, vybavení, poloha, přístupnost, nutnost oprav a podobně. Obchodní společnost Reba, s. r. o., sdělila dne 30. 12. 2009, že v případě bytů o velikosti 3 + 1, II. kategorie, se v této lokalitě v letech 2004 až 2005 pohyboval tržní nájem v rozmezí od 100,-- do 115,-- Kč za metr čtvereční a měsíc, v případě bytu o velikosti 2 + 1, 3 + 1, I. kategorie, se tržní nájem pohyboval v rozmezí 115,-- až 125,-- Kč za metr čtvereční a měsíc s poukazem na to, že je třeba brát v úvahu i další faktory ovlivňující zájem nájemců jako například celkovou nabídku nájemních bytů, dosažitelnost nákupních možností, zajištění parkování, zvláště vybavenost jednotky, dosah například škol, školek a tak podobně. Podle sdělení realitní kanceláře Relima Reality dr. Libuše Kurucové výše obvyklého nájemného v Karlových Varech v k.ú. Drahovice činila v letech 2004 a 2005 bez rozdílu v případě bytu II. kategorie o velikosti 3 + 1 5.000,-- až 6.000,-- Kč měsíčně, v případě téhož bytu I. kategorie 7.000,-- až 9.000,-- Kč měsíčně v případě bytu 2 + 1, I kategorie v rozmezí 5.000,-- až 7.000,-- Kč měsíčně s tím, že výše obvyklého nájemného odpovídá stavu bytu, zda jde o byt v cihlovém nebo panelovém domě a samozřejmě výměře.

Žalobce a Květa Kolečková podali rovněž žalobu proti třem žalovaným (totožným jako původně ve věci této) na náhradu škody, která jim byla v souvislosti s výše popsáním jednáním způsobena. Věc je vedena u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 43C 228/2007. V této věci podali žalovaní Marian Orth a Štefan Orth vyjádření, ve kterém požadavek uplatnění žalobou zcela neuznali, avšak hovoří v něm o udělené všeobecné plné moci Štefanem Orthem Marianu Orthovi. Na základě částečného zpětvzetí žaloby a zastavení řízení je řízení vedeno jen proti Štefanu Orthovi (zjištěno ze žaloby ze dne 22. 6. 2007, vyjádření žalovaných ze dne 1. 11. 2007, replika žalobců ze dne 13. 11. 2007, usnesení Okresního soudu v Karlových varech ze dne 7. 12. 2007 č.j. 43C 228/2007 – 128, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2008 sp. zn. 15Co 75/2008).

Žalobce je starobním důchodcem a jeho důchod činil v roce 2007 10.230,-- Kč měsíčně (zjištěno z potvrzení ČSSZ ze dne 1. 1. 2007).

Takto byl zjištěn skutkový stav v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí soudu, soud proto další důkazy neprováděl, ostatně vyjma neprovedeného důkazu smlouvou o prodeji podniku pro rozpor s ust. § 118b o.s.ř. ani jiné důkazy účastníky navrhovány nebyly.

Podle ust. § 13 odst. 1, odst. 2, odst. 3 obč. zák. fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost

fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výši náhrady podle odst. 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Žalobce se v dané věci domáhá žalobou na ochranu osobnosti uložení povinnosti žalovanému zaplatit mu na náhradě nemajetkové újmy částku 500.000,-- Kč s příslušenstvím, tedy úrokem z prodlení, soud se proto zabýval tím, zda jsou zde naplněny veškeré předpoklady odpovědnosti žalovaného dle ustanovení § 11 a násl. občanského zákoníku za tvrzený neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce a zda žalobcem požadovaná náhrada nemajetkové újmy v penězích je přiměřeným prostředkem ochrany porušených či ohrožených osobnostních práv žalobce.

Aby žaloba na ochranu osobnosti byla úspěšnou, musí zde být ze strany žalobce nejen tvrzen ale rovněž prokázán zásah do jeho osobnostních práv jako fyzické osoby (osobnost fyzické osoby je chráněna v její fyzické a morální integritě), který je neoprávněný, tedy v rozporu s objektivním právem, a je objektivně způsobit újmu v osobnostních právech fyzické osoby přivodit (v příčinné souvislosti s ním k ohrožení či porušení osobnostních práv fyzické osoby dochází). Jedná se o odpovědnost objektivní bez ohledu na zavinění. Současně musí být prostředky tvrzeně ohrožených či porušených osobnostních práv žalobce jako fyzické osoby shledány za přiměřené. V případě požadavku na náhradu nemajetkové újmy v penězích musí být splněny podmínky dané v ust. § 13 odst. 2 obč. zák., přičemž výši takové náhrady při shledání těchto podmínek jako naplněných určí soud dle ust. § 13 odst. 3 obč. zák., tedy na základě své úvahy ve smyslu ust. § 136 o.s.ř., avšak opřené o zjištěné skutečnosti, tedy nikoli na základě své libovůle. Současně zde nesmějí být přítomny takové okolnosti, které by neoprávněnost zásahu do osobnostních práv fyzické osoby vylučovaly.

Tvrzeno a rovněž prokázáno musí být samozřejmě rovněž to, že je to právě žalovaný, vůči němuž žaloba směřuje, který je původcem neoprávněného zásahu do osobnostních práv fyzické osoby, ať už přímým nebo jako osoba, které se jednání jiné osoby přičítá (tedy je dána pasivní věcná legitimace žalovaného ve sporu).

V posuzované věci je žalobce nepochybně aktivně věcně legitimován k podání žaloby na ochranu své osobnosti, neboť se jedná o fyzickou osobu, která tvrdí, že došlo k neoprávněnému zásahu do jejích osobnostních práv způsobem, který v žalobě vymezuje. Jedná-li se o pasivní věcnou legitimaci na straně žalovaného, ta byla soudem shledána rovněž za přítomnou, byť byla z jeho strany zpochybňována.

Jedná-li se o osobu žalovaného, zásadní je dle názoru soudu v dané věci zjištění, že žalovaný Štefan Orth byl v době od 23.2.2004 až do 18.10.2006 vlastníkem domu na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68, ve kterém byl umístěn rovněž byt č. 1 o velikosti 3 + 1 s příslušenstvím, který byl nejprve na základě práva užívání a následně na základě práva nájemního užíván jako společnými nájemci bytu manžely žalobcem a jeho manželkou Květou Kolečkovou (§ 155 obč. zák. a § 175 obč. zák. ve znění účinné do 31. 12. 1991; § 871 odst. 1 obč. zák., § 703 odst. 1 obč. zák.). Tento nájemní vztah žalobce a jeho manželky Květy Kolečkové k předmětnému bytu skončil výpovědí z nájmu bytu, ke které soud přivolil. Nájemní poměr žalobce a jeho manželky skončil dne 30.11.2004, tedy po uplynutí výpovědní lhůty stanovené v rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. července 2004 č.j. 16C 173/2004-6 (§ 710, § 711 odst. 2 obč. zák.).

Následně však v souladu s ust. § 712 odst. 6 a § 712a obč. zák. nebyli povinni se žalobce a jeho manželka z bytu vystěhovat do doby zajištění přiměřeného náhradního bytu, neboť právě na takovou bytovou náhradu dle rozhodnutí soudu měli právo, přičemž v tomto období (resp. do uplynutí lhůty k vyklizení stanovené rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 7. července 2004 č.j. 16C 173/2004-6 v trvání 15 dnů po zajištění přiměřeného náhradního bytu) měli pronajímatel, tedy žalovaný, který do právního postavení pronajímatele vstoupil v souladu s ust. § 680 odst. 2 obč. zák., a žalobce a jeho manželka práva a povinnosti v rozsahu odpovídajícím ust. § 687 a § 699 a přiměřeně § 700 až § 702 odst. 1 obč. zák. Tedy i v době po 30.11.2004 trvala zde povinnost žalovaného jako bývalého pronajímatele bytu zajistit žalobci a jeho manželce jako bývalým nájemcům plný a nerušený výkon práv spojený s užíváním bytu (§ 687 odst. 1 obč. zák.), stejně tak svědčilo žalobci a jeho manželce vedle práva užívat byt i právo užívat společné prostory a zařízení domu, jakož i požívat plnění, jejichž poskytování je s užíváním bytu spojeno (§ 688 obč. zák.), přičemž v souladu s ust. § 695 obč. zák. byl žalovaný jako bývalý pronajímatel oprávněn provádět stavební úpravy bytu a jiné podstatné změny v bytě pouze se souhlasem žalobce a jeho manželky jako bývalého nájemce (§ 695 odst. 1 obč. zák.).

Vzhledem k tomu, že k naříkanému jednání ze strany žalovaného mělo dojít po skončení nájemního vztahu zabýval se soud tím, zda ze strany žalovaného jako bývalého pronajímatele byl žalobci a jeho manželce zajištěn po skončení nájemního vztahu přiměřený náhradní byt, a tedy tím, zda období, po které práva a povinnosti výše vymezená žalovaný jako bývalý pronajímatel a žalobce s jeho manželkou jako bývalí nájemci měli, trvalo i v době naříkaného jednání, tedy v červnu až říjnu roku 2005.

Soud pak dospěl k závěru, že přiměřený náhradní byt v rozhodném období, tedy po skončení nájmu bytu žalobce a jeho manželky, zajištěn žalobci a jeho manželce žalovaným nebyl (nebyl zajištěn ostatně řádně ani předtím), tedy i v době měsíců června až října roku 2005 práva a povinnosti dle ust. § 712a obč. zák. mezi žalobcem, jeho manželkou a žalovaným trvaly.

Pokud byly zmiňovány nabídky týkající se možnosti bydlení žalobců a jeho manželky mimo jejich původní byt, pak za jedinou skutečně relevantní nabídku přiměřeného náhradního bytu lze považovat nabídku učiněnou ve vztahu k bytu svědkyně Dagmar Vobořilové, neboť nabídku na dočasné ubytování po dobu rekonstrukčních prací, nabídku na odkup bytu byť s finančním příspěvím žalovaného (nebo jeho bratra), za zajištění přiměřeného náhradního bytu považovat nelze. Ani nabídka přiměřeného náhradního bytu v případě bytu svědkyně Dagmar Vobořilové však nebyla učiněna řádně, neboť nebyla učiněna až po skončení nájemního vztahu a nadto nebyla učiněna řádná písemná nabídka (v souladu s ust. § 686 odst. 1 obč. zák. musí mít nájemní smlouva písemnou formu, tedy rovněž návrh nájemní smlouvy dle ustanovení § 43a a následující obč. zák. musí být učiněn písemně), byť jinak by bylo možno byt, který byl takto nabízen za přiměřený náhradní byt považovat (samozřejmě za situace, pokud by bylo navrhováno sjednání nájemní smlouvy na dobu neurčitou). Soud zde nesdílí námitky žalobce v tom směru, že by výše nájemného, která byla za předmětný byt požadována, byla neadekvátní a neodpovídala obvyklému nájemnému v místě a čase, neboť podle zjištění soudu se navrhované nájemné pohybuje v intervalech, které byly v rámci dokazování zprávami realitních kanceláří potvrzeny (být spíše v jejich horních hranicích).

Je nutno uvést, že důvodem pro odmítnutí této nabídky žalobcem a jeho manželkou bylo dle mínění žalobce a jeho manželky příliš vysoké nájemné, které jim jejich příjem hradit neumožňoval. Zde je třeba uvést, že je sice skutečností, že v bytě na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68, bylo nájemné podstatně nižší než nabízené v případě bytu ve vlastnictví svědkyně Dagmar Vobořilové, avšak v rámci hodnocení toho, zda se jedná o přiměřený náhradní byt, nelze uvažovat s regulovaným nájemným, ale je nutno vycházet z obvyklého tržního nájemného. Nelze totiž po pronajímateli spravedlivě požadovat, aby v případě přivolení k výpovědi z nájmu bytu a uložení povinnosti mu zajistit přiměřený náhradní byt, musel bývalému nájemci zajistit byt s regulovaným nájemným, neboť by se jednalo o podmínku pro něj v zásadě nesplnitelnou. Není jistě povinností bývalého pronajímatele „dotovat“ bývalého nájemce v rámci hrazení obvyklého nájemného za jiný byt.

Již z postavení žalovaného jako bývalého pronajímatele předmětného bytu, který má v souladu s ust. § 712a obč. zák. obdobná práva a povinnosti jako pronajímatel bytu, vyplývá dle názoru soudu jeho pasivní věcná legitimace ve sporu, neboť bylo jeho povinností zajistit řádné užívání bytu a rovněž společných prostor žalobci a jeho manželce a provádět stavební úpravy v bytě či jiné podstatné změny jen s jejich souhlasem, přičemž tyto jeho povinnosti byly nepochybně v průběhu provádění stavebních prací v předmětném domě porušeny.

Dle názoru soudu však odpovědnost žalovaného za neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce vyplývá i z jeho postavení stavebníka rekonstrukce předmětného domu, kterým dle názoru soudu v rozhodné době rovněž byl. Na tomto nic nezmění ta skutečnost, že na základě jeho zmocnění a s jeho souhlasem nad prováděním stavebních prací fakticky dohlížel jeho bratr Marian Orth. Postavení žalovaného jako stavebníka přitom vyplývalo z jeho postavení vlastníka předmětného domu, přičemž sám žalovaný takto vystupoval, pokud bylo ve výpovědi svědka Mariana Ortha a potažmo i žalovaného uváděno něco jiného, neodpovídá to ostatním v řízení provedeným důkazům. Například, bylo-li uváděno, že stavebníkem i poté, co žalovaný předmětnou nemovitost nabyl do svého vlastnictví, zůstala obchodní společnost Finance-Expres s.r.o. a žalovaný se stavebníkem vůbec nestal, pak tomu neodpovídá to, že žalovaný již v oznámení ze dne 29. 4. 2004 sděluje žalobci, že provádí v domě stavební práce, rovněž v žalobě o přivolení k výpovědi z nájmu bytu žalobce a jeho manželky ze dne 3. 6. 2004 uváděl žalovaný, že provádí stavební úpravy v domě, v průběhu stavebního řízení byla předložena plná moc ze dne 1. 9. 2004, která opravňovala Mariana Ortha k zastupování žalovaného (podle názoru soudu se jedná o plnou moc generální, která bez ohledu na to, že v ní není stavební zákon výslovně citován, opravňovala Mariana Ortha rovněž k zastupování žalovaného před stavebním úřadem), následně byla navržena změna v osobě stavebníka právě na Štefana Ortha, který byl označován za investora stavby (obojí až po 23. 9. 2005). Z uvedeného je zřejmé, že výpověď Štefana Ortha a Mariana Ortha (případně i Ivana Ortha) o tom, že stavebníkem v dané věci po dobu svého vlastnictví žalovaný nebyl nelze považovat za pravdivou. Ostatně sama výpověď žalovaného nebyla v této věci příliš přesvědčivou, pokud současně žalovaný potvrdil, že svého bratra zmocnil k veškerým jednáním ve vztahu k předmětné nemovitosti, včetně provádění stavebních prací a jednání na stavebním úřadě.

Potřeba je uvést, že zákon č. 50/1976 Sb. v rozhodném znění jednoznačně osobu stavebníka nedefinoval, avšak současně při změně vlastníka stavby nebylo třeba měnit existující stavební povolení nebo vydávat povolení nové se jménem nového vlastníka – stavebníka, neboť dle

§ 70 stavebního zákona jsou stavební povolení a rozhodnutí o prodloužení jeho platnosti závazná i pro právní nástupce účastníků řízení (shodně rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 Ca 150/2002).

Je-li tedy možno osobu žalovaného považovat za stavebníka předmětných stavebních úprav v domě, pak provádění těchto stavebních úprav je jeho činností. V takovém případě jednání použitých osob fakticky realizujících tuto stavební činnost, resp. ji i organizujících jako v případě Mariana Ortha na základě žalovaným udělené plné moci, je možno přičítat právě žalovanému (kterého je tak nutno považovat za „nepřímého“ původce neoprávněného zásahu), a to v souladu s § 420 odst. 2 obč. zák., který lze použít rovněž ve věcech ochrany osobnosti per analogiam v souladu s ust. § 853 obč. zák. Samy takto použité osoby přitom odpovědnost nenesou.

Soud přitom zároveň dospěl k závěru, že zde nedošlo k vybočení, tedy k excesu, ze strany Mariana Ortha či jiných osob z jednání, k němuž byly ze strany žalovaného použity. Tento závěr soudu vyplývá zejména z toho, že žalovaný pověřil Mariana Ortha veškerou činností, která se předmětného domu týkala, k veškerým právním úkonům, které se domu týkaly, mu pak udělil plnou moc, Marian Orth pak udělil pokyny jednotlivým osobám k provedení konkrétních prací (tyto osoby pouze plnily úkoly v rámci pokynů daných jim zmocněncem žalovaného Marianem Orthem), přičemž právě v souvislosti s takovou činností k zásahům do práv žalobce došlo. Podle názoru soudu ani ta skutečnost, že Marian Orth byl za své jednání pravomocně odsouzen pro trestný čin dle § 249a odst. 1, 2 tr. zák. neznamená automaticky, že by bylo možno jeho jednání za vybočení z rámce plnění úkolů pro žalovaného považovat. Ostatně v opačném případě, pokud by vždy jednání naplňující znaky trestného činu mělo být považováno za exces z plnění úkolů pro jinou osobu, nenacházelo by často ust. § 420 odst. 2 obč. zák. svého místa. Nelze přitom odhlédnout od toho, že toto ustanovení je zařazeno v ustanoveních upravujících náhradu škody, tedy deliktní jednání, a předpokládá, že právě protiprávní jednání určité osoby je přičítáno osobě jiné. Tak tomu je podle názoru soudu i v daném případě.

Vzhledem k tomu, že dle názoru soudu vlastní pokyn ke zbourání přístavku či pokyny k pokračování ve stavebních pracích nad bytem žalobce a jeho manželky nelze považovat za právní úkony, stejně tak jako faktické zbourání přístavku, rozebrání střechy, zabezdění oken a podobně, je třeba aplikovat v dané věci ust. § 420 odst. 2 obč. zák. per analogiam a není již potřeba zabývat se případným překročením udělené plné moci ze strany Mariana Ortha. I pokud by tomu tak nebylo, pak s ohledem na to, že plná moc byla udělena ke všem úkonům, že žalovaný nepochybně o prováděných stavebních pracích věděl a vůči nim nezasáhl (to jednoznačně vyplynulo z jeho vlastní výpovědi), nelze překročení plné moci ze strany Mariana Ortha dovozovat (tedy dle ustanovení § 32 odst. 2 obč. zák. vznikala tak z právních úkonů Mariana Ortha práva a povinnosti přímo žalovanému).

Krajský soud v Plzni tedy uzavírá, že žalovaný je v dané věci jako bývalý pronajímatel předmětného bytu a stavebník stavebních prací prováděných v domě v rozhodném období pasivně věcně legitimován jako „nepřímý“ původce neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce.

Podle názoru soudu pak nepochybně v dané věci došlo jednáním přičítaným žalovanému k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce, neboť tím, že došlo k zbourání příslušenství

bytu, ve kterém byla umístěna koupelna a WC žalobce (pokud se jedná o nájemní smlouvu ze dne 31. 3. 2001, tu je možno považovat za absolutně neplatnou dle ustanovení § 39 obč. zákoníku, neboť ke dni 31. 3. 2001 se nejednalo o byt právně volný, ale o byt ke kterému žalobci a jeho manželce svědčilo právo nájmu; tato smlouva byla nadto uzavřena jen jedním ze společných nájemců bytu manžely; pro posouzení toho, zda onen přístavek tvořil příslušenství bytu, nemá tedy tato smlouva významu), musel tento přebývat ve značně nedůstojných podmínkách, a tedy v přičinné souvislosti s tím byla tímto nepochybně zasažena lidská důstojnost žalobce chráněná ust. § 11 obč. zák. a v rovině ústavní i článkem 10 Listiny základních práv a svobod, a to s ohledem na déle trvající stav s intenzitou značnou, rovněž došlo k zásahu do soukromí žalobce, pokud byl takto narušen jím soukromě užívaný prostor. Ostatně každá fyzická osoba v postavení žalobce by nepochybně vnímala takové jednání jako zásah do svých osobnostních práv a ponížení své důstojnosti, pokud by musela vykonávat své potřeby místo na WC na kýbl, pokud by se nemohla řádně umýt, a musela za tím účelem vyhledávat pomoc u příbuzných, což je nepochybně opětovně pro takovou fyzickou osobu ponižující, stejně jako tak ztrátu části svého soukromí (tvrzené vykradení bytu žalobce však již dle názoru soudu k tíži žalovanému klásti nelze). Na tomto závěru nic nemění ani žalovaným tvrzená snaha (nabídka) vybudovat koupelnu a WC žalobci jinde (v bytě), pokud nebyla realizována, byť pro neshodu s žalobcem a jeho manželkou.

Následně došlo k uvedení bytu do takového stavu, že se stal zcela neobyvatelným, žalobce spolu se svojí manželkou museli hledat opětovně pomoc po známých a příbuzných, kde dočasně pobývali, následně si zajistili vlastními silami ubytování na městské ubytovně města Karlovy Vary. Rovněž toto jednání, pokud v jeho důsledku nemohl žalobce uspokojovat své bytové potřeby v bytě, k němuž mu svědčilo právo bydlení, bylo způsobilé objektivně porušit jeho osobnostní práva, a to jak ve složce lidské důstojnosti, tak soukromí, které tímto způsobem rovněž ztratil. Pokud se jedná o zničení věcí ve vlastnictví žalobce a jeho manželky, které rovněž vytvářely jejich soukromé prostředí, i to samozřejmě zvyšuje závažnost zásahu do jejich osobnostních práv. Nelze však v této souvislosti odhlédnout rovněž od toho, že dle názoru soudu žalobce a jeho manželka nevyvinuli v tomto směru zcela přiměřenou aktivitu k zabránění vzniku nepříznivého následku, neboť dle názoru soudu alespoň v rozsahu věcí menších rozměrů, rodinných fotografií, věcí osobní oblíbenosti, mohli jejich zničení zabránit tím, že by je přestěhovali a uskladnili například u dcery. Je skutečností, že zřejmě takto by nebylo lze zachránit veškerý jejich majetek a veškeré osobní věci žalobce a jeho manželky, dle názoru soudu však alespoň některé z nich by takto zachránit bylo lze, přičemž takovou aktivitu ze strany žalobce a jeho manželky k odvrácení takto hrozící újmy v jejich právech bylo lze dle názoru soudu po nich požadovat. To však nemění nic na závěru o tom, že zásahem do osobnostních práv žalobce, a to ve složce jeho lidské důstojnosti, rovněž tak soukromí, kdy rovněž realizace jeho rodinného života, včetně života manželského, byla osobnostní práva žalobce jednáním ze strany žalovaného flagrantně po déle trvající dobu minimálně v období konce měsíce června až poloviny října roku 2005 narušena, a že jde o zásah závažný, za který nese žalovaný plnou odpovědnost.

Pokud bylo žalovaným namítáno, že bydlení v bytě na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábřeží 240/68, nebylo s ohledem na jeho stav již před prováděnými stavebními úpravami rovněž komfortní, pak tomu lze sice přisvědčit (jednalo se o starší, nerekonstruovaný byt), avšak dle názoru soudu i tak skýtal možnost bydlení na takové úrovni, která byla pro žalobce a jeho manželku vyhovující, prováděnými stavebními úpravami domu však takový charakter ztratil.

Následně si žalobce společně s manželkou našli vlastními silami ubytování na městské ubytovně v Karlových Varech, která sice neskýtá zřejmě zcela ideální prostředí pro uspokojování bytových potřeb, současně však poskytla žalobci a jeho manželce soukromí, a umožnila v převážném rozsahu obnovení soukromého a rodinného života na odpovídající úrovni. V této souvislosti nelze nezmínit i to, že existoval v této době v Karlových Varech i jinde v České republice běžně fungující realitní trh, jak vyplývá z potvrzení realitních kanceláří a jak je dle názoru soudu skutečností obecně známou, tedy žalobce a jeho manželka si mohli nalézt ubytování i v jiném místě než pouze na městské ubytovně města Karlovy Vary. Znovu je zde třeba zdůraznit to, že zajištění přiměřeného náhradního bytu leží sice v případě skončení nájmu bytu, je-li mu taková povinnost soudem uložena, na bývalém pronajímateli, neznamená to však, že by bývalý pronajímatel musel zajistit bývalým nájemcům byt s regulovaným nájemným. Tedy i v případě, pokud by byl ze strany bývalého pronajímatele zajištěn žalobci a jeho manželce přiměřený náhradní byt, jednalo by se jistě o byt s obvyklým, tedy tržním, nájemným, které by byli žalobce a jeho manželka povinni hradit. Nepříliš příznivou finanční situaci žalobce a jeho manželky nelze tedy klást k tíži bývalému pronajímateli a činit jej za ni případně odpovědnou. Z tohoto pohledu je nutno rovněž pohlížet na námitku žalobce v tom směru, že pobyt v městské ubytovně je pro něj sociálně stigmatizující.

Dle názoru soudu lze sice připustit, že při potřebě urychleného řešení bytové situace se jednalo o možnost pro žalobce a jeho manželku nejrychlejší a nejvhodnější, současně však ničeho nebránilo dle názoru soudu žalobci a jeho manželce v tom, aby hledali pro ně vhodnější prostředí, které by takový dopad do jejich osobnostních práv, jak tvrdí, nemělo. Ostatně ze skutečnosti, že městská ubytovna slouží pouze k dočasnému ubytování, že jsou zde akceptovány sociální důvody pro přidělení takového bydlení a že není udržována zcela v perfektním stavu, ještě sama o sobě neznačí, že by bez dalšího snižovala lidskou důstojnost žalobce.

Ostatně nelze odhlédnout od toho, že ke dni 18. 10. 2006 přestal být žalovaný vlastníkem předmětného domu, tedy případný nový vlastník vstoupil do jeho práv a povinností (§ 680 odst. 2 obč. zák.), pokud zde ještě trvaly, ve vztahu k žalobci a jeho manželce vyplývajících z předchozího nájmu bytu, stejně tak jako od toho, že zřejmě v průběhu stavebních prací, jak se podává z dodatečného stavebního povolení, došlo k zániku bytu žalobce a jeho manželky a tím i k zániku vztahu obdobnému vztahu nájemnímu k tomuto bytu.

Současně je nutno poukázat na to, že ale vlastní iniciativu žalobce a jeho manželky k získání jiného bydlení nelze přičítat ve prospěch žalovaného, přičemž jeho jednání, v důsledku kterého stal se byt, který měli právo užívat žalobce a jeho manželka, neobyvatelným, není ospravedlnitelné ani tím, že žalobce a jeho manželka nereagovali na dřívější nabídky týkající se možnosti jiného ubytování. Nutno je zdůraznit, že pokud měl žalovaný za to, že zajistil žalobci a jeho manželce přiměřený náhradní byt, který žalobce a jeho manželka bezdůvodně nepřijali, měl se obrátit na příslušný soud či soudního exekutora s návrhem na výkon rozhodnutí či exekuci, přičemž v rámci takového řízení by bylo zkoumáno, zda skutečně řádná bytová náhrada pro žalobce a jeho manželku zajištěna byla. V kladném případě by došlo k exekučnímu vyklizení žalobce a jeho manželky. Pokud tento postup, který odpovídá právu, žalovaný nezvolil, postupoval protiprávně. Ostatně soud zajištění přiměřeného náhradního bytu pro žalobce a jeho manželku za řádně splněné neshledal s ohledem na to, že nebyl vůbec učiněn řádný návrh na uzavření nájemní smlouvy k jinému bytu

(v tomto směru tížilo břemeno důkazní žalovaného, o čemž jej soud řádně poučil, a rozhodně v tomto směru nepřenášel důkazní břemeno na osobu žalobce).

Soud tedy shrnuje, že dle jeho názoru došlo k závažnému zásahu do osobnostních práv žalobce jako fyzické osoby, a to do složky jeho lidské důstojnosti, jakož i soukromí, počítaje rovněž možnost rozvíjení rodinného života, včetně života manželského, za který odpovídá žalovaný (srovnej rovněž rozhodnutí Nevyššího soudu ze dne 15. 7. 2004 sp. zn. 30 Cdo 157/2004 a ze dne 5. 3. 2009 sp. zn. 30 Cdo 2290/2007).

S ohledem na závažnost tohoto zásahu do osobnostních práv žalobce je dle názoru soudu namíste přiznat žalobci dle ustanovení § 13 odst. obč. zák. jím požadovanou náhradu nemajetkové újmy v penězích, neboť jiné prostředky, zejména morální satisfakce, se nejeví v dané věci jako dostatečné. Je nutno v této souvislosti přihlídnout k tomu, že nemožnost vykonávat své osobní hygienické potřeby na k tomu určeném místě se dotýká vskutku citelně lidské důstojnosti takto postižené osoby, stejně tak jako nemožnost uspokojovat své bytové potřeby v prostředí k tomu určeném a zařízeném vlastními předměty závažně narušuje soukromí dotčené fyzické osoby. V posuzované věci se přitom nejednalo o záležitost krátkodobou, ale trvajíc minimálně několik měsíců, tedy svojí intenzitou a délkou trvání takovou, která nepochybně přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích vyžaduje. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že ust. § 13 odst. 2 obč. zák. stanoví případ, kdy je možno náhradu nemajetkové újmy v penězích přiznat pouze příkladem, a lze ji přiznat i v jiných případech závažného porušení osobnostních práv.

Pokud soud dospěl k závěru, že je namíste přiznat žalobci právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, zabýval se tím, v jaké výši je taková náhrada přiměřenou, a to v souladu s ust. § 13 odst. 3 obč. zák. s přihlídnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva žalobce došlo. Jak již shora uvedeno, je nutno újmu v osobnostních právech žalobce považovat za závažnou, nutno je přihlídnout k délce trvání neoprávněného zásahu, který ve své zásadní rovině trval v období více jak tří měsíců roku 2005, nutno je přihlídnout k tomu, že bylo při provádění stavebních prací postupováno zcela vědomě proti právům žalobce, stejně tak jako tomu, že dosud ze strany žalovaného k žádné jiné satisfakci žalobci nedošlo. Jistou satisfakční roli může v dané věci plnit odsuzující trestní rozsudek ve vztahu k Marianu Orthovi, jímž byl vyjádřen odsudek společnosti nad jeho jednáním jako přímým pachatelem části jednání vůči právům žalobce, nelze však dle názoru soudu tento satisfakční prostředek přeceňovat. Přihlídnout je třeba i k těm skutečnostem, které byly soudem rovněž již zmíněny, tedy k jisté snaze žalovaného činěné prostřednictvím jeho bratra Mariana Orthy po zajištění možnosti jiného ubytování žalobce a jeho manželky po dobu provádění rekonstrukčních prací, případně zajištění jiného trvalého bydlení pro ně, které však nebylo, jak již shora uvedeno, rovněž zcela řádné a nevedlo tedy k zániku práva bydlení žalobce a jeho manželky v předmětném bytě, přičemž však následný postup žalovaného (provádění stavebních prací i v případě, že k vyklizení žalobce nedošlo) byl zcela neadekvátní a protiprávní. Dále soud přihlédl rovněž k tomu, že bylo dle názoru soudu v silách a možnostech žalobce (případně jeho manželky) zčásti zabránit vzniku nepříznivých následků v jejich osobnostních a ostatně záchranou alespoň některých věcí, jež měly umístěny v bytě na adrese Karlovy Vary, Mattoniho nábř. 240/68, například v rozsahu rodinných fotografií, cennějšího osobního oblečení a podobně. Přihlédl rovněž k tomu, že nelze činit odpovědným žalovaného za nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, které by mu umožňovaly zajištění takového bydlení s odpovídajícím tržním nájmem, které

by si představoval. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že žaloba byla podána více jak jeden a půl roku poté, co došlo k přestěhování žalobce a jeho manželky na městskou ubytovnu, tedy s jistým vyšším časovým odstupem.

Po zhodnocení všech těchto skutečností dospěl soud k závěru, že přiměřenou náhradou nemajetkové újmy žalobci je v dané věci částka 75.000,-- Kč, naproti tomu v rozsahu částky 425.000,-- Kč náhrady nemajetkové újmy v penězích shledal soud již žalobu za nedůvodnou.

Pokud se jedná o požadované příslušenství žalované částky, tedy úrok z prodlení, dospěl soud k závěru, že žaloba ve vztahu k tomuto požadavku důvodnou není ani zčásti. V této souvislosti je třeba uvést, že v souladu s právní doktrínou, od které nemá soud důvod se odchylovat, možnost přiznání úroků z prodlení při peněžitém zadostiučinění nepřichází v úvahu, neboť do právní moci rozhodnutí soudu (ať nalézacího či odvolacího), není zatím povinnost plnit peněžité zadostiučinění závazně stanovena. Teprve stanovení této povinnosti právní mocí rozhodnutí soudu, ať nalézacího či odvolacího, má konstitutivní charakter (viz Ochrana osobnosti podle občanského práva, čtvrté podstatně přepracované a doplněné vydání, Linde Praha, a. s., 2004). Byť tedy právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích vzniká v souvislosti s neoprávněným zásahem do osobnostních práv fyzické osoby, jehož následky se nepříznivě v osobnostní sféře fyzické osoby projevují, pak jeho určení jako přiměřeného prostředku ochrany porušených osobnostních práv a stanovení výše takové náhrady je konstitutivním rozhodnutím soudu. Na tomto závěru přitom nic nemění ani ta skutečnost, že došlo ke změně názoru soudní praxe v tom směru, zda tento nárok podléhá či nepodléhá promlčení. Změna tohoto názoru ve vztahu k promlčitelnosti takového nároku totiž ničeho nemění na charakteru rozhodnutí soudu o výši takové náhrady.

Vzhledem k tomu, že pro rozsudek soudu je rozhodující stav v době jeho vyhlášení v souladu s ust. § 154 odst. 1 o.s.ř., pak proto, aby mohlo být přiznáno právo na hrazení úroku z prodlení, musí v době vyhlášení soudu prodlení se splněním peněžitého závazku (potažmo náhrady nemajetkové újmy v penězích) existovat (namísto je analogicky aplikovat ust. § 517 obč. zák.). Pokud s ohledem na charakter rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích nelze o prodlení žalovaného s jeho úhradou v době rozhodování soudu uvažovat, nelze samozřejmě žalobci přiznat ani požadovaný úrok z prodlení. Takový nárok nelze přiznat nejen od data požadovaného žalobcem (datum sepisu žaloby), ale ani od data následujícího po uplynutí lhůty ke splnění této povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím soudu, a to právě z toho důvodu, že v době rozhodování soudu prodlení na straně žalovaného se splněním této povinnosti není přítomno. Není dle názoru soudu možno presumovat, že takové prodlení na straně žalovaného v budoucnu vůbec nastane (jinak lze přisvědčit tomu, že pokud by po uplynutí lhůty ke splnění povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích stanovené v pravomocném rozhodnutí soudu nedošlo, lze za analogické aplikace ust. § 517 obč. zák. a nařízení vlády č. 142/1994 Sb. úhradu úroků z prodlení požadovat, lze to však činit teprve poté, co prodlení žalovaného se splněním takové povinnosti nastane). Ostatně lze pro tento závěr soudu argumentovat i tím, že v době rozhodování soudu není mu známo, zda a kdy takový okamžik prodlení nastane, přičemž tak není ani jisté, jakou právní úpravou by se případně měl úrok z prodlení řídit a v jaké výši by měl být stanoven. To samo o sobě svědčí o správnosti závěru soudu o tom, že nelze v dané věci ani od ode dne následujícího po uplynutí lhůty ke splnění povinnosti stanovené pravomocným rozhodnutím soudu povinnost k úhradě úroku z prodlení žalovanému uložit. Pro úplnost soud uvádí, že nelze v tomto směru zaměřovat to, že

že úrok z prodlení přiznat i za dobu, která teprve po vyhlášení rozhodnutí soudu nastane, to však jen za situace, pokud v době vyhlášení rozsudku soudu již prodlení nastalo a trvá.

Na základě svých skutkových zjištění a právních závěrů tedy soud žalobě vyhověl v rozsahu požadavku žalobce na zaplacení náhrady nemajetkové újmy v penězích v částce 75.000,-- Kč, přičemž ke splnění této povinnosti stanovil soud žalovanému běžnou lhůtu v trvání tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem občanského soudního řádu, neboť pro stanovení jiné lhůty neshledal důvody. Ve zbytku, tedy v rozsahu požadavku žalobce na zaplacení částky 425.000,-- Kč náhrady nemajetkové újmy v penězích, a v rozsahu požadavku žalobce na hrazení úroku z prodlení z částky 500.000,-- Kč od 25.6.2007 do zaplacení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. za použití ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Pokud se jedná o jistinu uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích, ve vztahu k ní je nutno aplikovat při rozhodování o nákladech řízení ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích záleželo na úvaze soudu. Soud přitom shledal základ nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích za existující, její výši pak stanovil dle své úvahy v částce nižší, než bylo žalobcem požadováno. Soud však vyšel z toho, že za ne zcela přílehavý odhad výše budoucího přiznaného nároku nemůže být žalobce v takovém případě v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován (shodně rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2009 sp. zn. I. ÚS 1310/09). Ve vztahu k požadavku na hrazení úroku z prodlení však již ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. aplikovat v dané věci nelze, neboť soud přistoupil k zamítnutí tohoto požadavku žalobce v plném rozsahu, a to z toho důvodu, že neshledal za splněné předpoklady pro jeho přiznání. Současně pak nelze zamítnutí žaloby v rozsahu požadavku žalobce na hrazení úroku z prodlení považovat za neúspěch pouze v nepatrné části, s přihlédnutím k tomu, v jaké výši, z jaké částky a od jaké doby bylo toto plnění požadováno. Při zohlednění těchto skutečností, jakož i způsobu vyčíslení nároku požadovaného na dobu neurčitou jako pětinašobku ceny ročního plnění zakotveného jak ve vyhláše č. 484/2000 Sb. a 177/1996 Sb., tak v zákonu o soudních poplatcích (zákon č. 49/1991 Sb.), při zohlednění skutečné výše požadovaného úroku z prodlení známého ke dni rozhodnutí soudu a následně uvažovaného ve výši minimálně 7 procent, je možno uzavřít, že požadavek žalobce na hrazení úroku z prodlení představuje přibližně 40 % uplatněné jistiny. Při zohlednění této skutečnosti, úvahy soudu o plném úspěchu žalobce ve vztahu k jistině žalované částky a neúspěchu ve vztahu k úroku z prodlení, představuje celkový úspěch žalobce 70 % předmětu sporu a jeho neúspěch 30 % celkového předmětu sporu (tedy jistiny + příslušenství), tedy dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. přísluší žalobci náhrada nákladů řízení v rozsahu 40 %. Podle názoru soudu přitom nelze od požadovaného příslušenství žalované částky s ohledem na jeho výši odhlížet, ale rozhodnutí o nákladech řízení musí být komplexním zhodnocením rozhodnutí v meritu věci, tedy ohledně jistiny i příslušenství žalované částky, což právě soud, a to i v souladu s názorem vyjádřeným v rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 13. ledna 2005 sp. zn. IV.ÚS 1/04 činí. Pro úplnost soud uvádí, že zde neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by zčásti úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 150 o.s.ř. nepřiznal.

Jedná-li se o náklady řízení na straně žalobce, ty představuje jednak zaplacený soudní poplatek za řízení v prvním stupni ve výši 1.000,-- Kč a dále soudní poplatky zaplacené v průběhu řízení za pořízení kopií listin ze spisu v částce 4,-- Kč. Vlastní náklady řízení žalobce představují

rovněž náklady jízdného, které jím byly doloženy v částce 732,-- Kč, proto právě v této částce soud s těmito náklady řízení na straně žalobce uvažuje, ač jím bylo požadováno na těchto nákladech 744,- Kč (soud ve vztahu k tomuto nároku uvažuje rovněž s jízdným vynaloženým žalobcem k jednání dne 27. ledna 2010, které se nekonalo, neboť žalobce s ohledem na dobu zástupkyní žalovaného podanou žádost o odročení jednání nebylo lze jej včas odvolat). Čtyřicet procent ze zaplaceného soudního poplatku žalobcem a doložených jízdních výdajů žalobce představuje 694,40 Kč.

Náklady řízení na straně žalobce představují rovněž náklady spojené s jeho zastoupení advokátem, a to jednak v rozsahu odměny stanovené dle § 6 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 484/2000 Sb. na částku 25.000,-- Kč, dále v rozsahu náhrady hotových výdajů zástupce žalobce ve výši celkem 3.900,-- Kč připadající na 13 úkonů právní služby, které byly zástupcem žalobce poskytnuty, a ve vztahu k nimž byla náhrada nákladů řízení v rozsahu hotových výdajů jím požadována (příprava a převzetí zastoupení 24.2.2009, podání žalobce ze dne 10.5.2009, účast při přípravě jednání dne 13.5.2009, podání žalobce ze dne 14.5.2009 a 26.5.2009, u nichž uvažuje soud jako s jedním úkonem právní služby, podání žalobce ze dne 15.7.2009, podání žalobce ze dne 1. října 2009, celkem sedm úkonů právní služby za účast u jednání soudu dne 30.9.2009, 25.11.2009 a 12.3.2010). Součástí nákladů řízení na straně žalobce představuje rovněž náhrada za zmeškaný čas zástupce žalobce cestou k přípravě jednání a jednáním soudu ve dnech 13.5.2009, 30.9.2009, 25.11.2009 a 12.3.2010 v souladu s ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši celkem 2.400,-- Kč (4 krát 600,-- Kč za celkem vždy 6 zmeškaných půlhodin cestou k jednání soudu a zpět). Součástí náhrady nákladů řízení představuje rovněž náhrada cestovních výdajů zástupce žalobce dle ust. § 13 odst. 1, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. za použití § 157 a násl. zák. č. 262/2006 Sb. a vyhl. č. 451/2008 Sb. a 462/2009 Sb. za cesty konané k přípravě jednání a jednání soudu ve dnech 13.5.2009, 30.9.2009, 25.11.2009 a 12.3.2010, a to ve výši celkem 4.433,-- Kč (cesty Praha – Plzeň a zpět byly konány vždy osobním automobilem tovární značky Volkswagen, registrační značky 8A39209, jehož pohonnou hmotou je benzín automobilový 95b a průměrná spotřeba pohonných hmot dle aritmetického průměru údajů uvedených v technickém průkazu činí 7,87 litru/100 km; jedná-li se o cesty konané v roce 2009, bylo vždy najeto 91,8 km na jednu cestu tam či zpět, a tedy základní náhrada ve vztahu k jedné takové cestě činí 358,-- Kč – 3,90 Kč x 91,80 Kč a náhrada za spotřebované pohonné hmoty 193,50 Kč – 0,918 x 7,87 x 26,80 Kč jako cena benzínu automobilového 95 oktanů dle vyhl. č. 451/2008 Sb.; pro rok 2010 činí při najetých 91,2 km na jednu cestu tam či zpět základní náhrada 355,70 Kč – 3,90 x 91,2 a náhrada za spotřebované pohonné hmoty 206,-- Kč – 0,912 x 7,87 x 28,70 Kč – cena pohonné hmoty dle vyhl. č. 462/2009 Sb.).

Narozdíl od žalobce soud nepovažuje za součást nákladů řízení na jeho straně v rozsahu jeho zastoupení advokátem náhradu za promeškaný čas dle ust. § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., neboť v daném řízení žádná situace, za kterou by taková náhrada mohla zástupci žalobce náležet, nenastala. V souladu s ust. § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. totiž náleží advokátu náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši ½ mimosmluvní odměny za účast při jednání, které bylo odročeno bez projednání věci a za dostavení se k jednání, které se nekonalo, aniž by o tom byl advokát včas předem vyzooměn. Všechna jednání, jichž se zástupce žalobce v dané věci účastnil, se konala, a v rámci všech těchto jednání docházelo k projednání věci. Zcela absurdním je názor zástupce žalobce v tom smyslu, že by taková náhrada náležela i pro případ jednání, které sice proběhlo a věc v něm byla projednávána, avšak nedošlo při něm k vyhlášení

rozhodnutí, a to za jeho současného požadavku na náhradu hotových výdajů vztahujících se k poskytnutým úkonům právní služby účasti u takového jednání. Na takový případ totiž ust. § 14 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. nedopadá, nelze takovou skutečnost dovodit ani výkladem, jak se zástupce žalobce snaží. Toto ustanovení totiž míří na případy, kdy se jednání vůbec nekonalo, a zástupce účastníka se k němu dostavil, neboť o tom nebyl včas soudem předem informován, nebo se sice konalo, ale bylo odročeno bez projednání věci, tedy fakticky z toho důvodu nedošlo k poskytnutí úkonu právní služby účasti u takového jednání, tedy by dle vyhl. č. 177/1996 Sb. nepřisloužena za takový úkon zástupci účastníka odměna.

V souvislosti s poskytnutou právní službou žalobci vznikly zde tak náklady v celkové výši 35.733,-- Kč. Vzhledem k tomu, že žalobci přísluší náhrada nákladů řízení pouze v rozsahu 40 %, pak 40 % z částky 35.733,-- Kč představuje 14.293,20 Kč. V souladu s ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. součást nákladů řízení tvoří součást nákladů řízení na straně žalobce rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty, kterou je povinen zástupce žalobce odvést (zástupcem žalobce bylo doloženo, že je plátcem daně z přidané hodnoty s účinností od 1.11.2006 osvědčením o registraci). Výše daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést, v souladu s ust. § 47 odst. 1 písm. a) zák. č. 235/2004 Sb. ve znění účinném od 1.1.2010 činí 20 %, tedy právě tolik činí rovněž náhrada za takovou daň, tedy v dané věci činí náhrada za daň z přidané hodnoty částku 2.858,60 Kč.

Celkem je tedy povinen žalovaný zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17.846,20 Kč, a to v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem občanského soudního řádu v běžné lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Výrok o nákladech řízení státu, tedy České republiky, se opírá o ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., podle kterého má stát podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V případě žalovaného je nutno jej považovat za neúspěšného v 70 % sporu, tedy v rozsahu 70% je povinen žalovaný, u něhož soud neshledal předpoklady pro jeho osvobození od soudních poplatků za naplněné, nahradit náklady řízení, které stát v tomto sporu platil, v rozsahu částky 168,-- Kč jako svědeckého vyplaceného svědkyni Roušalové. Sedmdesát procent z částky 168,-- Kč představuje 117,60 Kč, proto právě tuto částku uložil soud žalovanému v běžné lhůtě stanovené dle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř. státu, tedy České republice, na účet Krajského soudu v Plzni, zaplatit.

V případě žalobce soud rozhodl, že se státu – České republice vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení, které platil, nepřiznává, neboť ve vztahu k němu vedle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. aplikoval rovněž ust. § 150 o.s.ř. Pokud se jedná o žalobce, toho by stíhala povinnost podle výsledku sporu k úhradě nákladů, které stát platil, v rozsahu 30 %, tedy v případě částky 168,-- Kč v rozsahu částku 50,40 Kč. Žalobce byl však od soudního poplatku v daném sporu osvobozen v rozsahu 19/20, tedy v tomto rozsahu mu povinnost k náhradě nákladů řízení v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. nevznikla, žalobce by tak měl uhradit částku 2,52 Kč. S přihlédnutím k výši této částky, nákladům na její zaplacení, jakož i skutečnosti, že v základu nároku požadované jistiny náhrady nemajetkové újmy v penězích byl žalobce ve věci úspěšný, dospěl soud k závěru, že tyto skutečnosti je možné považovat za důvody zvláštního zřetele hodné, pro které je namísto České republice tuto náhradu nákladů řízení nepřiznat.

Výrok o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek za řízení v prvním stupni ve výši 2.850,-- Kč České republiky na účet Krajského soudu v Plzni se opírá o ust. § 2 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb. (dále jen zákona o soudních poplatcích). V posuzované věci byl žalobce od soudního poplatku osvobozen v rozsahu 19/20, přičemž soud jeho návrhu v rozsahu požadavku na zaplacení částky 75.000,-- Kč vyhověl, pak je povinen žalovaný zaplatit odpovídající část soudního poplatku za řízení v prvním stupni, neboť proti žalobci nemá právo na náhradu nákladů řízení a sám od soudního poplatku osvobozen není. V případě částky 75.000,-- Kč činí výše soudního poplatku v souladu s položkou 1 písm. b) sazebníku soudních poplatků částku 3.000,-- Kč. Žalobcem byl z této částky uhrazen soudní poplatek v rozsahu 19/20, tedy v částce 150,-- Kč, zbývá tak zaplatit soudní poplatek v částce 2.850,-- Kč (pro úplnost soud uvádí, že žalobcem byl sice zaplacen soudní poplatek za řízení v prvním stupni ve výši celkem 1.000,-- Kč, ten se však vztahoval k uplatněné částce 500.000,-- Kč náhrady nemajetkové újmy v penězích a nikoli tedy jen k částce 75.000,-- Kč přiznané náhrady nemajetkové újmy v penězích). Ke splnění této povinnosti soud stanovil v souladu s ust. § 7 odst. 1 zák. o soudních poplatcích žalobci lhůtu v trvání tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání, které lze podat do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

V Plzni dne 12.03.2010

Za správnost vyhotovení:
Monika Vávrová

Mgr. Martin Šebek, v. r.
samosoudce